

Imidlertid havde Provst Tønnesen god Grund til bittært at beklage sig over sin Formand, der ved sin Fremfærd ganske havde forplumret Begreberne hos Menigheden. Alle havde i den Grad vænnet sig til at betragte baade Tiende og Offerpenge som noget, de kunde give eller lade være med at give efter Forgodtbefindende, at da Tønnesen forlangte ordnede Tilstande genindførte og endog med Strengthed fordrede de forskellige Ydelsers punktlige Erlæggelse, betragtedes dette som en for en Gejstlig usømmelig Pengegriskhed og gav Anledning til et Mytteri, der blev den første Begyndelse til det spændte Forhold, som siden uafbrudt havde bestaaet mellem Præstegaarden og en vis Del af Menigheden.

Dette fjendtlige Sindelag mod Provsten havde netop i de sidste Dage givet sig et nyt og karakteristisk Udslag; og Erindringen herom var den særlige Grund til det Udbrud af Hefthighed, der nys havde overfaldet ham under Samtalen med Kapellanen. Da nemlig de sammensvorne Bønder igen havde nægtet at betale Offer, og da Provsten i den Anledning lod pante hos dem, havde de alle efter forudgaaende Aftale ladet deres gamle Møgvogne og Gumpekarrer udskrive som Pantegods, hvorpaa de en Dag i et højtideligt Optog kørte disse